

Štev. 9.

V Ljubljani, 1. kimavca 1901.

Leto II.

Težka ločitev.

Kdo bi zdaj ne šel po svetu,
ko vse cvete, zeleni!
Vzamem palico in brašnjo —
v svet široki — hojladi!

Vendar, vetrec nagajivi,
kaj skalil si mi oči?
Kaj mi, kamen, pot zastavljaš?
Dalje, dalje — hojladi!

Dalje, dalje v svet široki!
Vriskam ves vesel na glas —
z Bogom, cerkvena domača,
z Bogom, polje, rodna vas!

Ej, kako lepó je meni,
vendar, noga, še postoj!
Gozdič, polje, selo rodno —
stopi tudi ti z menoj!

Ej, ti polje, gozdič, selo,
kaj bi stali tu? — Naprej!
Naj potujemo vsi skupaj,
skupaj vriskamo — juhej!

Skupaj bomo potovali
v ta široki, lepi svet,
tam po belem, širem svetu
vsak bo gledal nas zavzet.

Takega pač potovanja
nihče zrl v tujini ni,
gozdič, polje, selo, z mano
v svet široki, hojladi!

V svet široki dalje z mano! —
Vendar polje, gozd molči,
in to selo, rodno selo,
Bože, v solzi zarosi . . .

Zarosi to selo v solzi . . .
Kaj sem v srcu vztrepetal?
Ne ti, selo, gozdič, polje,
tu pri vas bom jaz ostal!

Zarosi oko mi v solzi,
in srce zakrvavi. —
Ne v tujino . . . z vami skupaj
pel doma bom — hojladi!

Fran Žgur.

